U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., v právní věci žalobkyně: **Mgr. Ž. B.**, zast. JUDr. Milanem Zápotočným, advokátem se sídlem Telečská 7, Jihlava, proti žalovanému: **Krajský úřad Olomouckého kraje,** se sídlem Jeremenkova 40a, Olomouc, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 1. 2015, č. j. KUOK 6343/2015, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci ze dne 13. 5. 2015, č. j. 65 Ad 3/2015 – 46,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[1] Podanou kasační stížností brojí žalovaný (dále jen „stěžovatel“) proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočky v Olomouci (dále jen „krajský soud“) označenému v záhlaví, jímž bylo dle § 76 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušeno jím vydané shora označené rozhodnutí a věc vrácena žalovanému k dalšímu řízení.

[2] Tímto rozhodnutím stěžovatel zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 10. 11. 2014, č. j. SMOL/233455/20014/OSV/Pec, kterým byla rodičům nezletilého K. B., narozeného X, trvale bytem X, uložena povinnost využít odbornou poradenskou pomoc v zařízení Mediační centrum Olomouc, ve lhůtě 15 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí po dobu tří měsíců od zahájení mediace.

[3] Dne 19. 6. 2015 byla podána stěžovatelem proti rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Žalobkyně v rámci vyjádření ke kasační stížnosti zaslala soudu rozhodnutí Magistrátu města Olomouce ze dne 8. 8. 2015, kterým bylo v jiném řízení podle § 12 odst. 4 písm. b) zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o sociálně-právní ochraně dětí“), zrušeno shora uvedené prvostupňové rozhodnutí ze dne 10. 11. 2014.

[4] Podle § 12 odst. 4 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí zruší obecní úřad obce s rozšířenou působností rozhodnutí o uložení povinnosti užít odbornou poradenskou pomoc, jestliže nesplní svůj účel. V odůvodnění tohoto rozhodnutí je uvedeno, že dne 18. 3. 2015 se účastníci dostavili k mediaci, přičemž manžel žalobkyně odmítl za účasti

advokáta žalobkyně jednat a jednání bylo pro neúspěšnost ukončeno. Účastníky se již k dalšímu jednání nepodařilo přimět. Uložení původní povinnosti tak nesplnilo svůj účel, kterým bylo nastavení alespoň základní komunikace mezi rodiči nezletilého a jiné výchovné opatření dle § 13 uvedeného zákona uložit nelze. Odůvodnění tohoto rozhodnutí koresponduje se zprávou o průběhu rodinné mediace ze dne 18. 3. 2015, založenou ve správním spisu.

[5] Druhostupňové rozhodnutí bylo zrušeno krajským soudem, jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí bylo zrušeno po podání kasační stížnosti (v jiném řízení) rozhodnutím ze dne 8. 8. 2015. Za této situace Nejvyšší správní soud v prvé řadě posuzoval, zda jsou dány podmínky pro věcné rozhodnutí o kasační stížnosti a zda není dán důvod k odmítnutí této stížnosti. Jakkoliv soud při svém rozhodování vychází dle § 78 ve spojení s § 120 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, splnění podmínek řízení zkoumá kdykoliv za řízení.

[6] Podmínky řízení jsou předpoklady, při jejichž splnění lze ve věci meritorně rozhodnout. Nejsou-li tyto podmínky splněny, soud nemůže ve věci jednat a rozhodnout; stará se tedy o jejich splnění z úřední povinnost. Mezi podmínky řízení jsou řazeny např. pravomoc a příslušnost soudu, procesní způsobilost účastníka, jeho případné zastoupení, existence předmětu řízení a další.

[7] Podle ustanovení § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech v oblasti veřejné správy (dále jen „správní orgán“).

[8] Podle ustanovení § 65 odst. 1 s. ř. s. kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), může se žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak.

[9] Pří soudním přezkumu dle § 65 s. ř. s. je tak věcnou podmínkou soudního přezkumu existence správního rozhodnutí ve smyslu uvedeného ustanovení. Rozhodnutí prvního a druhého stupně spolu tvoří z hlediska soudního přezkumu jeden celek.

[10] Soudní přezkum a řízení o kasační stížnosti nemá sloužit k tomu, aby si kterýkoliv z účastníků řízení „ověřoval správnost“ rozhodnutí správního orgánu či správního soudu, ale k domáhání se obrany před nezákonným rozhodnutím správního orgánu či správního soudu, a zejména k účinné nápravě takového stavu.

[11] Bylo-li v jiném řízení dosud existující prvostupňové rozhodnutí zrušeno, postrádá pokračování v soudním přezkumu svůj smysl. Nejvyšší správní soud by případným věcným přezkumem kasační stížnosti nerozhodoval o konkrétních subjektivních veřejných právech, neboť žádné rozhodnutí, které by subjektivní veřejná práva žalobkyně mohlo zasáhnout, již neexistuje a „neobživlo“ by ani při zrušení kasační stížností napadeného

rozsudku. Ostatně druhostupňové rozhodnutí nemůže existovat samo o sobě, tj. bez rozhodnutí prvního stupně a krajský soud by i po případném vrácení věci Nejvyšším správním soudem musel žalobu bez věcného přezkumu odmítnout. Věcné rozhodnutí Nejvyššího správního soudu by tak bylo rozhodnutím ryze akademickým.

[12] Uvedený právní závěr koresponduje i s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 12. 4. 2007, č. j. 7 Afs 143/2006 - 95, dospěl k závěru, že je-li v rámci přezkumného řízení vedeného správním orgány žalobou napadené rozhodnutí pravomocně zrušeno, nahrazeno jiným nebo změněno, nejsou splněny podmínky pro vydání rozhodnutí ve věci samé, neboť odpadl předmět řízení, v důsledku čehož krajský soud podanou žalobu pro neodstranitelný nedostatek podmínek odmítne [§ 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

[13] Obdobně ani žalovaný správní orgán nemůže pokračovat v odvolacím řízení, neboť bylo-li dne 8. 8. 2015 rozhodnutí v řízení dle § 12 odst. 4 písm. b) zákona o sociálně-právní ochraně dětí zrušeno, stalo se žalobkyní podané odvolání bezpředmětným. Otázkou zákonnosti zrušujícího rozhodnutí se soud v posuzované věci zabývat nemůže. Nicotným, tj. neexistujícím rozhodnutím však soud rozhodnutí ze dne 8. 8. 2015 neshledal. Bylo-li tedy prvostupňové rozhodnutí, proti kterému odvolání směřuje zrušeno (a to i případně nezákonným způsobem), nemůže stěžovatel v odvolacím řízení pokračovat, neboť nemá co přezkoumávat.

[14] Došlo-li v projednávané věci ke zrušení dosud existujícího prvostupňového rozhodnutí v jiném řízení než v důsledku zrušujícího rozhodnutí krajského soudu, odpadl dosavadní předmět soudního přezkumu. Proto v tomto případě v důsledku postupu prvostupňového orgánu odpadly podmínky řízení a je dán důvod k odmítnutí návrhu (kasační stížnosti) dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[15] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 3, věty první, s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že žádnému z účastníků se náhrada nákladů řízení nepřiznává, jelikož byla kasační stížnost odmítnuta.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. ledna 2016

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu